

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseiniho, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **V. S.**
zastoupena advokátkou Mgr. Pavlínou Zámečnickovou
sídlem Příkop 8, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 2. 2017, čj. MV-164227-4/SO-2016,

takto:

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 3. 2. 2017, čj. MV-164227-4/SO-2016, **se ruší** a věc **se vrací** k dalšímu řízení žalované.
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč, a to k rukám její advokátky Mgr. Pavlíny Zámečnickové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správního řízení

1. Žalobkyně žalobou napadá rozhodnutí žalované, kterým zamítla odvolání a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „Ministerstvo vnitra“) ze dne 26. 10. 2016, čj. OAM-17272-74/TP-2013, kterým žalobkyni byla podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zamítnuta žádost o vydání povolení k trvalému pobytu na území České republiky, jelikož závažně narušila veřejný pořádek.

2. Ministerstvo vnitra dospělo k závěru, že žalobkyně minimálně v období posledních pěti let před podáním žádosti neplnila účel vydaného pobytového oprávnění na území a obcházela právní předpisy České republiky, což bylo možné považovat za závažné narušení veřejného pořádku.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

3. V žalobě ze dne 3. 3. 2017 žalobkyně nejprve uvedla, že správní orgán postupoval zcela v rozporu se základními zásadami činnosti orgánů veřejné správy. Rozhodnutí žalovaného jsou rovněž v rozporu s rozhodováním žalovaného ve skutkově shodných či podobných věcech. Žalobkyně se měla dopustit narušení veřejného pořádku tím, že neplnila účel povoleného dlouhodobého pobytu, potažmo České republiky prostřednictvím jejich správních orgánů uváděla nepravdivé skutečnosti za účelem získání oprávnění k pobytu na jejím území.
4. V průběhu řízení bylo prokázáno, že žalobkyně vykonává funkci jednatele spočívající ve vyhledávání a zajišťování klientů jménem společnosti a uzavírání smluv s klienty společnosti. Hledání a zajišťování zakázek a klientů jménem společnosti CERHAS INVESTMENTS, s. r. o., uzavírání smluv s těmito klienty, je nepochybně součástí obchodního vedení.
5. Protokol o výsledku žalobkyně byl pořízen v jiném řízení, pročez je jako důkaz nepoužitelný v řízení žalobkyně o povolení k trvalému pobytu.
6. Nebylo prokázáno, že by se v souvislosti s výkonem funkce jednatele dopustila jakéhokoliv jednání, které by naplňovalo znaky přestupku. Pokud správní orgán prvního stupně označil jednání žalobkyně za přestupek, tak postupoval v rozporu s ustanovením § 57 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Jiné pravomocné rozhodnutí žalované ve věci žádosti žalobkyně o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, na které odkazovaly správní orgány, bylo žalobkyní napadeno správní žalobou.
7. Dále uvedla, že i v případě, že by účel pobytu neplnila, tak se nemůže jednat o narušení veřejného pořádku zvláště závažným způsobem. Správní orgány neposoudily, zda jednání žalobkyně představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Napadené rozhodnutí jsou proto nepřezkoumatelná. Nesprávně byl vyhodnocen i dopad do soukromého a rodinného života žalobkyně. Správní orgány nepřihlédly k délce pobytu žalobkyně, ke skutečnosti, že žije ve společné domácnosti se svým druhem panem V. M., který má v České republice povolen trvalý pobyt, nepřihlédly ani k tomu, že žalobkyně v České republice dlouhodobě podniká jako osoba samostatně výdělečně činná.
8. Ve věci žádosti žalobkyně o vydání povolení k trvalému pobytu Ministerstvo vnitra již dvakrát rozhodlo, vždy došlo k zamítnutí její žádosti na základě jiného důvodu. Na základě stejných podkladů bylo vydáno i poslední rozhodnutí (potvrzené napadeným rozhodnutím žalované), což je v rozporu s principem právní jistoty a principem předvídatelnosti.

9. Z dikce ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že k závažnému narušení pořádku dle citovaného ustanovení může dojít pouze na území jiného členského státu Evropské unie, nikoliv na území České republiky.
10. Vzhledem k výše uvedenému navrhla žalobkyně, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno.

III. Vyjádření žalované

11. V podání ze dne 15. 5. 2017 žalovaná uvedla, že z provedeného výsledku ze dne 7. 11. 2012 vyplynulo, že žalobkyně pouze vyhledávala zákazníky přes internet nebo přes známé, jezdila se s klienty podívat na nemovitosti, zasílala jim nabídky a smlouvu jezdila podepsat s klienty do Ostravy. Účastnila se i valných hromad, kde se však řešilo pouze to, kolik má kdo klientů a kolik s nimi podepsali smluv. V její činnosti tak nelze spatřovat výkon funkce jednatelky.
12. Ministerstvo vnitra bylo oprávněno využít protokol o výsledku žalobkyně, jelikož dle § 50 odst. 1 správního řádu může správní orgán ve správním řízení využít skutečnosti, které mu jsou známy z úřední činnosti.
13. V napadeném rozhodnutí nebylo konstatováno, že by se žalobkyně dopustila přestupku. Vzhledem k tomu, že je právní ustanovení zaměřeno do minulosti, k již vykonanému závažnému narušení veřejného pořádku, tak bylo bezpředmětné zkoumat aktuálnosti hrozby pro některé zájmy společnosti.
14. Ministerstvo vnitra zkoumalo dostatečně dopady do soukromého a rodinného života žalobkyně na stranách 9 – 10 svého rozhodnutí.
15. K namítanému porušení předvídatelnosti uvedla žalovaná, že s přihlédnutím k rozhodovací praxi správních soudů a k změně zákonů se její rozhodovací praxe může v průběhu času měnit.
16. Vzhledem k výše uvedenému navrhla, aby byla žaloba zamítnuta.

IV. Posouzení věci soudem

17. Krajský soud v Brně (dále také „soud“) ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“), bez nařízení jednání přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i předcházející rozhodnutí Ministerstva vnitra včetně řízení předcházejících jejich vydání, a shledal, že žaloba **je důvodná**.
18. Předně soud upozorňuje, že v roce 2018 meritorně rozhodoval o dvou žalobách žalobkyně, přičemž jednu lze považovat za úžeji související s projednávanou věcí (ostatně žalobkyně na ni odkazovala přímo v žalobě). Jedná se o věc vedenou pod sp. zn. 29 A 122/2016, v rámci které napadla žalobkyně rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 3. 2013 o zamítnutí její žádosti o prodloužení doby platnosti k povolení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání. K zamítnutí žádosti došlo na základě závěru, že žalobkyně nevykonávala činnost jednatele pro společnost CERHAS INVESTMENT, s. r. o., tudíž neplnila účel povoleného pobytu. Rozsudkem Krajského soudu v Brně ze dne 28. 8. 2018, čj. 29 A 122/2016-81, byla žaloba zamítnuta a soud se s názorem správních orgánů o neplnění účelu pobytu ztotožnil.

19. Pro úplnost soud uvádí, že ve věci vedené pod sp. zn. 29 A 136/2016 napadla žalobkyně rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 11. 4. 2016 o zamítnutí žádosti žalobkyně o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem rodinným, přičemž bylo zároveň rozhodnuto o tom, že se povolení k dlouhodobému pobytu neuděluje, jelikož se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žádosti. Klíčovou otázkou bylo ověření vztahu „druh – družka“ mezi žalobkyní a panem M., přičemž správní orgány dospěly k závěru, že tento vztah mezi nimi nebyl dostatečně doložen vzhledem k manželství pana M. a skutečnosti, že toto manželství nechce ukončit. Rozsudkem ze dne 28. 8. 2018, čj. 29 A 136/2016-46, došlo k zamítnutí žaloby, jelikož se soud s výše uvedeným názorem ztotožnil.
20. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně podala dne 20. 8. 2013 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu. Dne 20. 5. 2014 provedlo Ministerstvo vnitra za účelem zjištění skutečného stavu věci výslech žalobkyně, u kterého odmítla vypovídat, aby si nezpůsobila stíhání za přestupek. Ve spise je dále obsažen protokol o výsledku žalobkyně ze dne 7. 11. 2012, který byl pořízen v jiném řízení o žádosti o povolení trvalého pobytu. Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 11. 6. 2014, čj. OAM-17272-23/TP-2013, žádost žalobkyně zamítlo dle § 75 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců, neboť cizinec odmítl vypovídat. Toto rozhodnutí bylo dne 18. 8. 2015 zrušeno žalovanou, jelikož bylo zjištěno, že žalobkyně nebyla řádně poučena.
21. Dále je ve spise obsažen protokol z výsledku žalobkyně ze dne 18. 8. 2014, který byl pořízen v jiném řízení o vydání povolení k dlouhodobému pobytu (sp. zn. OAM-26298/DP-2014). Ze stejného správního řízení je ve spise obsažen i protokol o výsledku pana M. ze dne 18. 8. 2014. Ve spise je rovněž založeno rozhodnutí žalované v této věci ze dne 8. 7. 2016, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí prvního stupně o neudělení dlouhodobého pobytu za účelem „ostatní – rodinný, sloučení s druhem“ (toto rozhodnutí bylo předmětem soudního přezkumu v řízení pod sp. zn. 29 A 136/2016). Ve spise je rovněž obsaženo rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 6. 3. 2013, kterým byla v jiném správním řízení zamítnuta žádost žalobkyně o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a navazující rozhodnutí žalované, kterým bylo rozhodnutí prvního stupně potvrzeno (obě tato rozhodnutí byla předmětem soudního přezkumu v řízení pod sp. zn. 29 A 122/2016).
22. Ministerstvo vnitra dne 10. 3. 2016 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítlo podle § 75 odst. 1 písm. e) a § 77 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jelikož se žalobkyně dopustila obcházení zákona s cílem získat povolení k pobytu. Uvádění nepravdivých skutečností Ministerstvo vnitra spatřovalo v tom, že při podání žádosti o trvalý pobyt žalobkyně uvedla, že žije sama, přestože žila ve společné domácnosti se svým druhem panem M. Toto rozhodnutí zrušila dne 17. 5. 2016 žalovaná s poukazem na to, že uvedení nesprávných údajů nebylo vedeno „cílem získat povolení k trvalému pobytu“, jelikož jejich nesprávné uvedení kladné vyřízení žádosti naopak znemožňovalo.
23. K uplatněným žalobním bodům soud uvádí, že některé z nich jsou svou povahou zcela obecné, tudíž soudu neposkytují dostatečný podklad k přezkumu konkrétních aspektů napadených rozhodnutí správních orgánů nebo správního řízení. V tomto ohledu je třeba upozornit na to, že obecná a nekonkrétní žalobní tvrzení předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu a v takovém případě je přezkum soudu zaměřený na žalobním bodem předurčenou obecnou rovinu. Touto optikou soud hodnotí konstatování o

nerespektování všech základních zásad činnosti veřejné správy, které se soudu po přezkoumání relevantních částí spisového materiálu nejeví jako *prima facie* důvodné.

24. Žalobkyně dále v konkrétní rovině rozporovala využití protokolu o jejím výsledku ze dne 7. 11. 2012, který byl pořízen v rámci jiného řízení. Vzhledem k ustanovení § 50 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), mohou jako podklad rozhodnutí sloužit zejména *návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé*. Uvedený výčet je demonstrativní povahy, nicméně protokol o výsledku žalobkyně provedený v jiném řízení je možné přímo podřadit pod uvedené *skutečnosti známé z úřední činnosti*.
25. Z obecného pohledu je možné jako podklad pro rozhodnutí využít vše, co bylo opatřeno zákonem aprobovaným způsobem (podklad přípustný) a slouží to k objasnění relevantních skutečností souvisejících s předmětnou věcí. Vzhledem k tomu, že v předmětném řízení žalobkyně odmítla (prostřednictvím svého zástupce) při výsledku prováděném dne 20. 5. 2014 vypovídat, tak Ministerstvo vnitra využilo podklad opatřený v jiném řízení, který ovšem obsahoval skutečnosti relevantní pro rozhodnutí v tomto řízení. Námitku žalobkyně tedy nelze označit za důvodnou.
26. Ohledně toho, že v řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyně nevykonávala funkci jednatele, se soud plně ztotožňuje s posouzením provedeným správními orgány (což ostatně vyplývá i z názoru tohoto soudu vyjádřeného v odůvodnění rozsudku ze dne 28. 8. 2018, čj. 29 A 122/2016-81, na které soud pro stručnost odkazuje, zejm. body 19 – 23). Nedůvodnost této námítky lze uzavřít konstatováním, že na základě provedeného dokazování je zřejmé, že žalobkyně činnost jednatelky společnosti CERHAS INVESTMENT, s. r. o., nevykonávala fakticky, což je v detailech podrobněji odůvodněno jednak v citovaném rozsudku (totožného senátu) zdejšího soudu a jednak v rozhodnutích správních orgánů, která jsou žalobkyni známá.
27. V rozhodnutí Ministerstva vnitra je uvedeno, že žalobkyně v minulosti uváděla České republice prostřednictvím jejího správního orgánu nepravdivé informace odůvodňující účel jejího pobytu, čímž uváděla Českou republiku v omyl, přičemž takové jednání je označeno za přestupek podle § 21 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“). Žalobkyně odkazovala na § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, který stanoví, že *pokud rozhodnutí závisí na řešení otázky, již nepřísluší správnímu orgánu rozhodnout, může si o ní udělat úsudek - ten si nemůže učinit o tom, zda byl spáchán trestný čin, přestupek nebo jiný správní delikt a kdo za něj odpovídá*.
28. Soud upozorňuje, že Ministerstvo vnitra (jakožto správní orgán prvního stupně) je příslušné rozhodovat v režimu zákona o pobytu cizinců a ověřovat úplnost a správnost účastníky řízení předkládaných tvrzení, stejně jako si opatřovat dostatečné množství podkladů pro samotné rozhodnutí a na základě takto zjištěného skutkového stavu učinit patřičné rozhodnutí. Pokud Ministerstvo vnitra konstatovalo, že žalobkyně uváděla správnímu orgánu nepravdivé informace, tak je uvedené zjištění relevantní toliko pro posouzení důvodnosti předmětné žádosti žalobkyně, nikoliv pro účely řízení přestupkového. Jinými slovy řečeno, rozhodnutí v posuzované věci *nezavisí* na vyřešení otázky, zda žalobkyně naplnila znaky konkrétní skutkové podstaty přestupku nebo trestného činu. Odůvodnění rozhodnutí Ministerstva vnitra tak lze vnímat pouze v rovině

skutkových závěrů ohledně jednání žalobkyně (neplnění účelu pobytu), kterému lze přisuzovat určitou intenzitu s ohledem na to, že právní řád obsahuje řadu právních norem, které chrání příslušné zájmy společnosti. Z tohoto hlediska soud nepovažuje námitku žalobkyně za důvodnou, jelikož užitá argumentace Ministerstva vnitra není v rozporu s výše citovaným ustanovením správního řádu.

29. Pro dokreslení soud dodává, že o nepřipustný úsudek správního orgánu by se mohlo jednat zejména v tom případě, kdy by hypotéza aplikované právní normy stanovila předpoklad „*dopustí-li se cizinec trestného činu, přestupku nebo jiného správního deliktu, tak (...)*“. V takové situaci by nebylo možné nahrazovat pravomocný rozsudek soudu (trestný čin), případně rozhodnutí příslušného správního orgánu (přestupek), pouhým úsudkem správního orgánu.
30. Soud nesouhlasí ani s interpretací ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců, kterou uvádí žalobkyně, neboť nemá základ v teleologickém a eurokonformním výkladu uvedené právní normy a rovněž se nejedná o výklad zastávaný správními soudy. Na uvedenou právní normu je nutno nahlížet tak, že obsahuje dvojici dispozic, přičemž narušení veřejného pořádku není omezeno pouze na jiné členské státy. Nad rámec soud dodává, že aktuálně účinná právní úprava již tento výkladový problém nezpůsobuje [srov. ustanovení § 75 odst. 2 písm. e) a f) zákona o pobytu cizinců].
31. Dále žalobkyně uvedla, že Ministerstvo vnitra v její věci rozhodovalo zamítavým způsobem opakovaně, a přestože bylo rozhodováno na základě stejných podkladů, vždy byla její žádost zamítnuta podle jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců. Pravdivost uvedeného žalobního bodu soud ověřil na základě spisového materiálu, nelze mu nicméně přiznat důvodnost, jelikož tím nebyla porušena předvídatelnost rozhodování či právní jistota žalobkyně. Z rekapitulovaného procesního vývoje je zřejmé, že dvě předchozí rozhodnutí Ministerstva vnitra byla zrušena a vrácena k dalšímu řízení. Ze zrušení zamítavého rozhodnutí nadřízeným správním orgánem ovšem žádným způsobem nevyplývá právní nárok na to, aby následné rozhodnutí o žádosti bylo vyhovující. To platí i v tom případě, že je rozhodováno na základě v zásadě totožných klíčových podkladů jako v přechodném (zrušeném) rozhodnutí. Pro posouzení je v tomto ohledu klíčové odůvodnění předchozích zrušujících rozhodnutí žalované, jelikož je v něm formulován závazný právní rámec (právní názor), v rámci kterého se navazující rozhodnutí Ministerstva vnitra musí pohybovat. Soud po přezkoumání těchto klíčových podkladů dospěl k závěru, že z hlediska procesního Ministerstvo vnitra respektovalo vyjádřený právní názor a právní jistota žalobkyně (popřípadě zásada předvídatelnosti rozhodování) nebyla dotčena. K dotčení uvedených zásad nedošlo ani na základě skutečnosti, že Ministerstvo vnitra žádost žalobkyně nezamítlo podle ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců již v rámci svého prvního. Má-li právní norma několik hypotéz, při jejichž naplnění dojde k určitému důsledku (zamítnutí žádosti o trvalý pobyt), tak není nezbytné, aby správní orgány uváděly všechny, které považují v dané věci za naplněné. Jinými slovy, je-li v rozhodnutí argumentováno naplněním určité hypotézy, neznamená to, že zároveň není naplněna žádná z dalších hypotéz (nevyplývá-li z odůvodnění něco jiného). Soud ani v tomto procesním vývoji nespatřuje porušení práv žalobkyně, ačkoliv nespochybňuje, že by správní orgány při zvažování naplnění konkrétní hypotézy měly postupovat určitým způsobem systematicky a nikoliv nahodile.
32. V poslední řadě soud posuzoval žalobní bod spočívající v tom, že samotné neplnění účelu dlouhodobého pobytu nemůže být kvalifikováno jako závažné narušení veřejného

pořádku, přičemž s ohledem na aktuální judikaturu Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že tento žalobní bod je důvodný.

33. K výkladu pojmu *závažné narušení veřejného pořádku* se Nejvyšší správní soud vyslovil v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, čj. 6 Azs 345/2017–37, v němž konstatoval, že neplnění účelu pobytu lze sice v zásadě považovat za ono narušení veřejného pořádku, nicméně „*samo o sobě se nejedná o narušení veřejného pořádku potřebné intenzity, tedy o narušení závažné či přesněji řečeno narušení veřejného pořádku závažným způsobem, jak vyžadovalo na věc aplikovatelné ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců v relevantním znění.*“
34. K obdobnému závěru Nejvyšší správní soud dospěl již rozsudku ze dne 6. 2. 2013, čj. 1 As 175/2012-34, z něhož vyplývá, že pojem *závažné narušení veřejného pořádku* užitý v § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců míří do minulosti a nelze ho ztotožnit s jakýmkoli protiprávním jednáním cizince; *musí jít o jednání vskutku závažné (intenzitou, nebo významem chráněného zájmu, proti němuž směřuje) a aktuální, byť v porovnání s § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců naplní tento pojem i jednání méně intenzivní a méně aktuální.* V případě neudělení povolení k trvalému pobytu tak sice lze za „závažné narušení veřejného pořádku“ považovat i menší prohřešky, než kupříkladu ve vztahu k rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu § 119 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, tedy rozhodnutí zasahujícího do svobody pohybu a dalších práv cizince mnohem intenzivněji než zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu, nicméně *neplnění účelu dlouhodobého pobytu samo o sobě závažným narušením veřejného pořádku ve vztahu k posouzení žádosti o povolení k trvalému pobytu není.*
35. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 24. 1. 2018, čj. 6 Azs 345/2017–37, vyslovil: „Cizinec, který neplní účel dlouhodobého pobytu, sice porušuje jednu z povinností, která mu ze zákona o pobytu cizinců vyplývá, avšak neohrožuje některý ze základních zájmů společnosti. Takové jednání sice určitým způsobem koliduje se zájmem státu na regulaci pohybu a pobytu cizinců na jeho území, nelze je však považovat za tak závažný excés, aby bylo způsobilé narušit závažným způsobem veřejný pořádek tohoto státu.“ V této souvislosti pak uvedl, že není-li závažným porušením veřejného pořádku samotný nelegální pobyt cizince na území České republiky (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, čj. 3 As 4/2010-151, nemůže jím – samo o sobě – být ani neplnění účelu jinak povoleného (a tedy legálního) dlouhodobého pobytu.
36. V této souvislosti pak rovněž nelze přehlédnout, že s účinností zákona č. 222/2017 Sb., kterým se mění zákon o pobytu cizinců, přibyl do ustanovení § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nový důvod pro zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu, a sice že *cizinec v době platnosti posledního povolení k dlouhodobému pobytu bezprostředně předcházejícího podání žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 neplnil na území účel, pro který mu povolení k dlouhodobému pobytu bylo vydáno* [písm. d) citovaného ustanovení, ve znění účinném od 15. srpna 2017]. Důvodová zpráva k zákonu č. 222/2017 Sb. (sněmovní tisk č. 990/0, 7. volební období, dostupný na www.psp.cz) přitom odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která neplnění účelu pobytu považuje za jinou závažnou překážku pro prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, čj. 9 As 80/2011-69), s tím, že pokud je neplnění účelu dlouhodobého pobytu důvodem pro neprodloužení tohoto povolení, „*tím spíše by mělo být důvodem pro zamítnutí žádosti o vydání nejvyššího pobytového statusu, tedy povolení k trvalému pobytu.*“. Citovaná důvodová zpráva též uvádí, že nově navrhovaný důvod pro nevydání povolení k

trvalému pobytu „je souladný s výhradou veřejného pořádku, jakožto důvodem pro odmítnutí přiznání právního postavení dlouhodobě pobývajících rezidentů Evropské unie ve smyslu směrnice 2003/109/ES. Pokud jde o výhradu veřejného pořádku, je jednotlivým členským státům ponechán prostor pro uvážení, co lze za porušování veřejného pořádku považovat (aniž by tím byla dotčena příslušná judikatura Soudního dvora Evropské unie). V tomto směru lze tedy v zásadě neplnění účelu pobytu považovat za ohrožení veřejného pořádku, neboť neplnění účelu pobytu je (s výjimkou, kdy účel není plněn ze závažných důvodů) spojeno s tím, že cizinec využívá povolení pobyt k jiným účelům, než k tomu, který mu byl povolen.“ Tuto novelizaci proto (s ohledem na její systematiku) nelze chápat jako upřesnění obsahu skutkové podstaty narušení veřejného pořádku závažným způsobem, resp. jako příkladný výčet situace, kterou lze (a bylo lze) za závažné narušení veřejného pořádku ve smyslu dosavadního ustanovení § 75 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců považovat, neboť jinak by se novelizace týkala (resp. měla se týkat) právě dosavadního písm. g), resp. nynějšího písm. e), ustanovení § 75 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

37. Dle výše uvedeného rozsudku by bylo možné předmětné ustanovení uplatnit *jen v případě, že by k onomu (prostému) narušení veřejného pořádku z důvodu neplnění účelu předchozího dlouhodobého pobytu přistoupily další individuální okolnosti, jež by umožnily kvalifikovaně hodnotit tento způsob narušení veřejného pořádku jako závažný, například skutečnost, že již v době podání poslední žádosti o povolení dlouhodobého pobytu žadatel věděl, že účel nebude nebo nebudlá plnit.*
38. Soud dospěl k závěru, že ve světle výše uvedených aktuálních požadavků judikatury správních soudů napadená rozhodnutí správních orgánů neobstojí. Na rozdíl od jiných případů, které se objevují v judikatuře správních soudů, ze správního spisu v nyní posuzovaném případě nevyplývají takové okolnosti, ze kterých by bylo možné dovozovat, že žalobkyně narušuje veřejný pořádek závažným způsobem [jako typickou lze například zmínit situaci, kdy cizinec při podání žádosti deklaruje, že bude jednatelem společnosti, která již před tímto datem nevyvíjela žádnou aktivitu – rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2018, čj. 5 Azs 188/2017-46; dále se může jednat například o dlouhodobý a soustavný výkon nelegální práce cizincem – rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 9. 2018, čj. 29 A 109/2016].
39. V posuzované věci bylo nájisto zjištěno, že žalobkyně funkci jednatele dané společnosti fakticky nevykonávala a neplnila tak účel povoleného dlouhodobého pobytu (s tímto závěrem se ztotožnil i zdejší soud v rozsudku ze dne 28. 8. 2018, čj. 29 A 122/2016-81). Zároveň je ze spisu (výpis z evidence cizinců s povoleným pobytem na území ČR) zřejmé, že ve věci žalobkyně nelze argumentovat soustavným či dlouhodobým neplněním účelu pobytu. Žalobkyně na území České republiky pobývala již od roku 2004 nejprve za účelem zaměstnání (do 29. 8. 2006). Povolení k dlouhodobému pobytu za účelem „výkonný manažer – účast v právnické osobě“ jí bylo poprvé uděleno ode dne 30. 8. 2006 a bylo jí opakovaně (dvakrát) prodlouženo až do dne 29. 8. 2012. Žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu byla žalobkyni prvně zamítnuta dne 6. 3. 2013 (pro úplnost je třeba dodat, že žalobkyně se proti tomuto rozhodnutí odvolala). Jelikož žádost o trvalý pobyt podala žalobkyně dne 20. 8. 2013, posuzovalo Ministerstvo vnitra pobyt žalobkyně od 21. 8. 2008 do 20. 8. 2013.
40. Soud dospěl k závěru, že spisový materiál neposkytuje dostatečný podklad ke konstatování dalších „individuálních okolností“ (ve smyslu výše uvedené judikatury), které by odůvodňovaly *závažnost* narušení veřejného pořádku. Správní orgány sice uvádí, že je

žalobkyně uvedla v omyl a projevila neúctu k právnímu řádu České republiky tím, že svým protiprávním jednáním porušila řadu předpisů českého veřejného práva, nicméně tato úvaha má svůj základ stále a pouze v té okolnosti, že žalobkyně neplnila účel pobytu (což je samo o sobě spjato s porušením právních norem). Z odůvodnění napadených rozhodnutí ani ze správního spisu dle soudu nevyplývají takové přesvědčivé okolnosti, na základě kterých by bylo možné odůvodnit *závažnost* narušení veřejného pořádku. Rozhodnutí správních orgánů v tomto ohledu tedy nemá oporu v provedeném odkazování.

41. Posuzovaná věc lze připodobnit situaci řešené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, čj. 9 Azs 344/2018-37, jelikož i v nynější věci se žalobkyně při pohovoru vyjadřovala především ke skutečnému obsahu své činnosti, přičemž z její výpovědi nelze usuzovat na to, že by již při podání žádosti věděla, že tvrzený účel pobytu nebude nebo nehodlá plnit. Ze spisového materiálu vyplývá, že na území České republiky pobývala za účelem „podnikání – účast v právnické osobě“ dlouhodobě a její pobytové oprávnění bylo se stejným účelem několikrát prodlouženo. Lze tedy předpokládat, že účel tohoto pobytu po dobu minimálně několika let bezvadně plnila. Napadená rozhodnutí žádným způsobem nevysvětlují, proč by žalobkyně při podávání poslední žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu za stejným účelem měla mít najednou v plánu tento účel neplnit. V aktuálním případě tento úmysl nelze bez dalšího vyvozovat ani ze skutečnosti, že se stala jednatelkou společnosti CEHRAS INVESTMENTS, s. r. o., o několik měsíců dříve, než žádost o prodloužení dlouhodobého pobytu podala.
42. Žalobní bod ohledně nesprávného vyhodnocení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobkyně soud vzhledem k výše uvedenému nevypořádal, přičemž v případě dalšího zamítavého rozhodnutí bude na správních orgánech, aby se přiměřeností dopadu jejich rozhodnutí zabývaly v intencích aktuální judikatury správních soudů.

V. Závěr a náklady řízení

43. Při přezkumu napadených rozhodnutí ve smyslu § 75 odst. 2 věta první soudního řádu správního soud shledal podanou žalobu jako důvodnou. Proto napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. b) soudního řádu správního zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
44. O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 60 odst. 1 soudního řádu správního, podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
45. Žalobkyně měla v řízení o žalobě plný úspěch, proto má právo a náhradu nákladů řízení vůči žalované. Odměna advokátky žalobkyně a náhrada hotových výdajů byla stanovena podle § 35 odst. 2 soudního řádu správního a podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. V daném případě advokátce žalobkyně náleží odměna za dva úkony právní služby podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu (příprava a převzetí zastoupení, žaloba), a to ve výši určené dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu, tedy 2 × 3 100 Kč. Náhrada hotových výdajů je podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu určena paušální částkou za jeden úkon právní služby, tedy 2 × 300 Kč. Celkem odměna a náhrada hotových výdajů činí 6 800 Kč. Jelikož advokátka žalobkyně

nedoložila, že by byla plátkyní daně z přidané hodnoty, nezvyšují se náklady řízení ve smyslu § 57 odst. 2 soudního řádu správního. Žalobkyni dále přísluší náhrada za zaplacený soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 3 000 Kč. Celkem jí tedy vůči žalované byla přiznána náhrada nákladů ve výši 9 800 Kč. K jejímu zaplacení soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 16. dubna 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu